

A aby toho nebylo málo, je tu strašidylko Černoočko, rošťák k pohledání. Od rána do večera jen vymýšlí, co by komu vyvedl. Moc se nemyje, zuby si nečistí a víte, co snídá? Pavouky! Nejvíc spadeno má kdoví proč zrovna na Elišku. Kde pořád bere nápady? No on vám má lexikon lumpáren. A tak, když mu dojdou nápady, prolistuje ho a hned něco najde. Tak mě napadá, že bychom mu ho měli vzít. Co Souhlasíte?

Tak o tom napište!

No jen si představte, co zatím třeba provedl. Jednou Elišce ukradl kouzelný prstýnek. Jindy házel fotbalový

míč po lidech na louce. Škoda povídat. Naštěstí má Eliška lexikon kouzel a může ty jeho vylomeniny napravit. Já jí s tím pomáhám, ale je to dřina. Třeba když se nám doma narodila malá žabička. Nevěděl jsem, kam dřív skočit. Tři děti na krku, k tomu novorozeně a Černoočko si nedá a nedá pokoj.

Však si o tom všem už brzy přečtete. Že byste chtěly taky psát a malovat náš příběh plný dobrodružství, kouzel a nezbedností na louce u potoka? Tak napište na casopiskrajaneek@gmail.com a něco vymyslíme! A kdybyste, prosím pěkně, mohly toho špindíru strašidláckýho alespoň naučit čistit zuby. Smrdí mu z pusy, až to není hezký!

FRANCIE: Ferdinand G., Ewen J., Silvia T., Roman D., Marc D., Victoria B.

ITÁLIE: Anna, Eva, David Ch., David A., Francesca, Jan, Josefina, Matteo, Sophia, Umberto **ŘECKO:** Kristýnka K., Christina K., Zoe G., Alexík, Ariadni, Zoe S., Pavlínka **TURECKO:** Dorka

Jak se Fany s Eliškou seznámili

Eliška se ráno probudila a vyhupla z postele. Posnídala dvě sušené pampelišky, zapila je rosou a vyčistila si zuby. Pak udělala kouzelnou hůlkou „BLAM“ a hoto-vo, celá louka byla uklizená. Strašidelné strašidylko Černoočko ještě vyspávalo. Víla si sedla před domek a bylo jí najednou smutno, připadala si sama. Co by teď dala za to, aby se Černoočko probudil a začal ty svoje vylomeniny.

Marc Daeuble, Lyon

„Ach jo,“ nestihla ani dořít, když zahlédla koutkem oka něco zářivě žlutého. První pampeliška letošního jara! Kde je jedna, bývají i další. Eliška popadla košíček a hurá do práce. Uvaří si z nich med. Takový pampeliškový med je, děti, moc dobrá věc. Nejenže léčí, ale víla ho někdy i mlsá, když má chuť na sladké. Zatím na stromě u potoka bylo neveselo. Žabák Fany ani žabka Petra se celou noc nevyspali. Jejich malé žabáčky Josefa, Lukáše a Matyáše začalo škrábat v krku a celou noc prokuňkali. Fany se ani nenasnídal a vyjel na kole na dříví, aby měli čím topit a Petra mohla uvařit malým rosničkám polévku. Brrr... špenátovou, ale oni jí mají rádi, protože je zelená a jsou po ní ještě zelenější.

Eliška pilně plnila košíček a vybírala si ty nejsladší a nejmedovější květy. Volaly na ni: „Vem si mě! Ne, mě si vem!“ Eliška Pampeliška běhala za všemi a ani

si nevšimla, že se dostala skoro až k potoku. Tam rostou ty nejlepší pampelišky. Svítí tu sluníčko a rostliny mají vláhu, i když dlouho neprší.

Fany s nákladem dřeva frčel kolem a údivem málem spadnul z kola. Co to vidí? Víla! A opravdová! „Ahoj!“ zavolal na to rozcuchané kudrnaté stvoření se zelenými křídly. „Ahoj!“ odpověděla víla. „Kdo jsi?“

„Já jsem Fany, přistěhovali jsme se nedávno s manželkou a žabáčky.

A kdo jsi ty?“

„Já jsem víla Pampeliška Eliška. Starám se o louku u lesa. Teď sbírám pampelišky na med.

Na jaře bývají

zvířátka po zimě slabá a snadno onemocní. Med jim pomáhá. Léčí škrábání v krku, kašel a další neduhy,“ povídá Eliška.

Fanymu se víla, která pomáhá zvířátkům, hned zalíbila. „Chvátám domů, ale chvíli ti pomůžu,“ rozhodnul se žabák galantně. Ve dvou měli košíček plný cobydup. Když se loučili, požádal ji Fany o recept.

„Nemám tužku a papír,“ mrzelo Elišku. „Ale víš co? Napíšu ti ho doma a přinesu vám ho odpoledne.“

Jak řekla, udělala. A tak se asi půlmetrová opravdová víla setkala s žabím gentlemanem Fanym a celou jeho rodinou a stali se nerozlučnými přáteli.

Christina Kanellia, Athény

AUTOŘI: Lenka Kanellia a děti z České školy Milán – Anna, Eva, Francesca, Jan, David Ch., Josefina, Matteo, Sophia, Umberto, David A.

PŘÍŠTĚ: Jak Černočko ukradl Elišce kouzelnou hůlku

Jak Eliška nezamkla dveře na milion západů

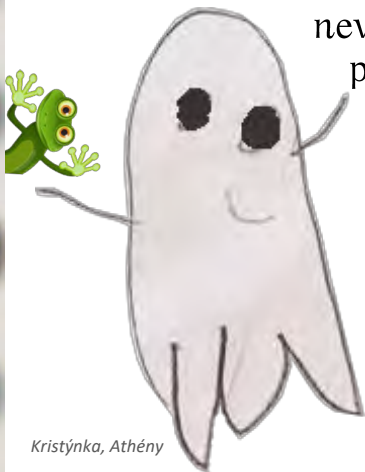

Jednoho jarního večera byla Pampeliška Eliška nebyvale unavená. Celý den totiž pracovala na louce a starala se o zvířátka. Chtěla mít všechno hotovo i na druhý den, protože čekala návštěvu Fanyho a malých žabáčků. Už se moc těšila, jak si s Josefem, Matyášem a Lukášem pohrají. Tak se jí klížily oči, že jen položila svůj kouzelný prstýnek na stoleček u dveří, došourala se do postele a usnula, jako když ji do vody hodí.

Kristýnka, Athény

Černoočko se zatím chystal na další ze svých strašidláckých lumpáren. Pomalu, potichu se připlížil k jejímu domu. Štěstí mu přálo. Dům byl otevřený a na stolečku ležel Eliščin kouzelný prstýnek. Černoočko neváhal. Sebral prstýnek a zase se odplížil. Lámal si hlavu, kam prstýnek schovat, aby ho víla nenašla. Dumal a dumal... Mnul si bradu celou noc. Pak ale dostal nápad století! Sebere Pampelišce i kouzelnou hůlku!

Kristýnka, Athény

Eliška se uprostřed noci probudila, chtělo se jí na záchod a měla žízeň. V tom si vzpomněla, že nezavřela domeček a honem běžela zamknout dveře na milión západů. Chtělo se jí však moc čůrat, a tak zamkla jen na tři! Došla si na záchod, napila se. Spát se jí najednou už nechtělo. Bylo pět hodin ráno. Celý den začal nějak naruby. Obvykle by víla vstávala o pár hodin později a posnídala pár pampelišek. Dneska ale dostala neuvěřitelnou chuť na svíčkovou. Naštěstí měla ještě schovanou trošku omáčky s knedlíkem, kterou jí poslala Petra. Víla se nasnídala, všechno uklidila a umyla. Oblékla se, vyčistila si zuby a byla připravená na práci na louce.

Mezitím se Černoočko znovu připlížil k domu. Vzal za kliku... Zamčeno! „No co to je?“ pomyslel si a lomcoval klikou. Eliška chtěla otevřít dveře, ale klika se sama hýbala – „No co to je?“ pomyslela si i víla. Odemkla a zprudka otevřela. Černoočko! Oba se vyděsili a zaječeli leknutím a strašidylku vypadl prstýnek z ruky. Pampeliška ho rychle duchapřítomně sebrala a vklouzla zpátky do domu. Lumpovi strašidláckýmu, který se za ní snažil prosmýknout, zavřela dveře před nosem. A tak se Černoočko vrátil domů s nepořízenou a s boulí. Jen počkej příště, pomyslel si.

Eliška si oddychla. To bylo ale ráno! Pro jistotu vyzkoušela, zda kouzla fungují, jak mají.

„Prstýnku, svít!“ zavolala a na louce rozkvetly všechny pampelišky. Vše je tak, jak má být. Teď už jen, aby přišli žabáci a hraní může začít.

AUTOŘI: Lenka Kanellia a děti z Českého krajanského spolku v Athénách – Stefi, Karolína, Elinka, Rafaela, Zoi S., Artemis, Pavlínka, Zoi G., Kristýnka, Max a Kristínka

Jak Eliška s Fany její na projížďku lodčkou

Jednoho rána vzbudil Elišku Pampelišku déšť. Víla má upršené dny moc ráda. Dešťová voda jí narovnává vlasy a jsou pak krásně dlouhé. Vyběhla rychle na louku, aby si zatancovala mezi kapkami a těšila se na celý den. Spočítala na louce kytičky a pak honem k potůčku probudit rybičky. U potůčku už byl Fany v plné práci. „Dobré ráno Eliško, jak ses dnes vyspala? To dnes krásně prší, vid! Neprojedeme se lodčce?“ usmál se žabák.

„Ráda, ale až odpoledne. Musím uklidit dům a nepořádek u lavičky, probudit les a pampelišky na louce, ozdobit starý strom a uvařit čaj a med z pampelišek,“ odpověděla Eliška. Zatímco si oba povídali, Černočko schovaný ve starém stromě napjatě poslouchal. Měl už dávno spadeno na Eliščin kouzelný prstýnek a ještě ho nepřešla zlost z minula. Boule na hlavě byla nepříjemnou připomínkou nedávného flaska.

„Projížďka lodí, he?“ pomyslelo si strašidylko strašidlácký. Tentokrát se mu to musí povést stůj, co stůj. „Prstýnek bude můj,“ ušklíbl se Černočko a v hlavě se mu rodil plán! Kouzlo neviditelnosti! „Smím ho sice použít jen jednou za tři sta let, ale co,“ mu- mlalo si strašidylko pro sebe. Ještě

vyrobiť prstýnec navlas podobný tomu, ktorý nosí víla, a vše je pripraveno. Až si Eliška odpoledne vyjde s Fanym na loďce, bude je tajne sledovat a prstýnec v nestreženem okamziku vymeni.

Odpoledne prestalo prset a na obloze byla duha. Eliščinu dlouhé mokré vlasy začaly pomalu schnout a dělaly se jí na nich roztomilé kudrlinky. Vše bylo jako stvořené pro projížďku lodí. Voda v potůčku byla klidná, jen bylo po dešti všude napadáno plno větví a listů. Eliška s žabákem hupsli do lodičky a vyrazili na projížďku. Černoočko už na ně čekal ve vodě. V té protivné, mokré tekutině, kterou tak nesnášel. Když se loďka rozjela, štouchnul do ní, aby se rozhoupala a narazila do rozbláceného břehu. Eliška se lekla a prstýnec jí spadl přímo do bláta. Černoočko se pro něj shýbl a v mžiku ho vyměnil za falešný. Pak nechal Elišku Eliškou i Fanyho Fanym a běžel se domů usušit, prstýnec sevřený pevně v dlani. Domů dorazil právě včas, než kouzlo vyprchalo.

Nic netušící víla sebrala prstýnec a popojeli s Fanym o kousek dál, kde už čekali na svezení malí žabácci. Malí kuňkáci výskali, cákali a předháněli se, kdo bude dřív veslovat. Když se začalo šerit, všichni se rozloučili a rozešli se každý do svého domu.

Nic netušící Eliška si u postýlky sundala prstýnec, zachumlala se do peřin a usnula, jako když jí do vody

hodí. A Černoočko? Ten získal, co potřeboval, a hezky si liboval, jak mu ten plán pěkně vyšel.

AUTOŘI: Lenka Kanellia a děti ze SAE:
Amélie Klířová, Anežka Klířová,
Daniélka Janusová, Jacob Holmes, Jan
Škyvara, Khalid Osman, Parisa Palmer
a Thomas Holmes

Jak Eliška šla za opravářem Pepou

Ráno se Eliška Pampeliška vzbudila jako vždycky. Vyšla na louku a řekla: „Pampeliško, svit!“ A nic. Zkusila to znovu: „Pampeliško, svit!“ A zase se nic. Do třetice všeho dobrého i zlého, řekla si Eliška, ale prstýnek se nerozsvítil a pampelišky nerozkvetly.

„Co se děje? Proč to nefunguje?“ přemýšlela víla. Raději se zeptám Fanyho.

Fany si s prstýnkem ale také nevěděl rady. Kdo by jim s tou lapálií mohl pomoci? Vodník? Divočák? Čarodějnice? Liška? Kdepak. Králík? Popleta? Žabák Pepa? Ano! Že je to nenapadlo hned. Luční opravář žabák Pepa si jistě poradí.

Pepa prstýnek pořádně otukal, prohlédl a s lítostí ho podal víle zpátky. „S tím nic nesvedu. Nejsou v něm žádná kouzla, a na to já jsem krátký.“ Eliška se lekla. Pampelišková víla bez pampeliškového kouzla?

„Co jen si počnu?“ do očí se jí draly slzy. „Počkej, neplač,“ říká Pepa. „Zavoláme poštovního holuba s kouzelnými brýlemi. Odnese ti prstýnek do velké opravny za lesem.“ Ještě to ani nedořekl a holub byl tu.

„Poštovní holub kouzelný, k vašim službám,“ klaní se na všechny strany. Fany mu podává prstýnek:

María Paolletta, Milán

„Hlavně, ať to opraví, nejlépe expres.“ „Expres, expres,“ vrká holub a přebírá zakázku. „Ale počkat pánové a dámo, tenhle prstýnek já už viděl!“ vzpomene si holub. Díky svým kouzelným brýlím totiž vidí pěkně všechno i na dálku, dokonce i neviditelné bytosti. A tak všem převyprávěl, co se stalo na lodce a jak Černoočko prstýnek vyměnil za falešný.

No počkej ty strašidlo strašidlácký! My ti dáme! Eliška, Fany, Pepa a holub vyrazili za Černoočkem k jeho stromu. Fany buší do stromu a povídá: „Vrať Elišce její prstýnek, nebo...!“ „Nikdy!“ vysmívá a pošklebuje se ze stromu Černoočko. „Vrať ho, nebo půjdeš do věze-

ní!“ vyhrožuje Fany dál. „Tudle, nůdle! Nikam nepůjdu,“ chechtá se dál Černoočko.

Vtom Eliška dostane nápad: „Že nedáš? A nepůjdeš? Zamotám ti větve stromu kouzlem na pletení věnečků a budeš uvězněný jako v kleci.“ „Opravdu by to ta hodná víla udělala?“ přemýšlí strašidýlko, zatímco Eliška už začíná kouzlit

a větve stromu se začínají kroutit. „Nech toho, ty Pampelucho!“ piští strašidlo. To by mi tak scházelo být tu zavřený a nemoci lítat. Lítání má totiž Černoočko radši než všechny lumpárny a zlobení. „Na, tady ho máš. Stejně je k ničemu,“ hodí prstýnek po Elišce a uraženě se schová.

A tak měla Eliška prstýnek zpátky. Pampelišky na louce spokojeně zářily. Kamarádi se spokojeně rozešli

každý po svém. Jen Černoočko mrzutě zabouchnul okenice, aby se na ty protivné kytky nemusel dívat.

AUTOŘI: Lenka Kanellia a děti z České školy Milán – David Alfieri, Maria Cattaneo, Antonio Jakub Chiericozzi, Jan Moscardino, Maria Paoella, Teresa Paoella

JAK ČERNOOČKO NAŠEL

Černoočko si létal nad loukou a zahlédl něco neobvyklého v kotlině stromu. Malá knížka v hnědé kůži s nápisem Lexikon lumpáren, spisovatel Zloboočko. Prolistoval ji a zaražoval se, byla plná super speciálních zlobicích kouzel čili zlobokouzel a nápadů na lumpárny. „To mám ale štěstí,“ mne si Černoočko škodolibě ruce. „Teď vám ukážu, zač je toho loket. Jakože se Černoočko jmenuju!“ A rychle i s lexikonem domů a už vybírá, co jako první vyvede.

O půlnoci přijde k Elišce a čte z lexikonu třikrát zlobokouzlo: „Áno káto, áspro páto. Podlaha zem a strop sem.“ Vše v domku je rázem vzhůru nohama. Nábytek, koberečky i Eliščina postel se spící Eliškou jsou v tu ránu na stropě. Zato domeček s okny a dveřmi zůstanou jako dřív, takže z venku nikdo nic nepozná. A ještě: „Madžik balik, na zem spadlik,“ řekne Černoočko další zaklínadlo a všechny kouzelné věci v domku letí k zemi. Prstýnek, hůlka, dokonce i pár sklenic kouzelného medu, který Eliška připravila. „Teď jsi bez kouzel, vílo vílácká!“

Eliška Hlaváčková, Frankfurt

libuje si strašidlo a letí se domů prospat.

Eliška se ráno probudí a nevěří svým očím. Bezradně se rozhlíží kolem sebe. Nebo spíš pod sebe. „Jak se dostanu ven?“ Odhrne peřinu a zkusí skočit dolů. Nejde to. Visí ze stropu jako netopýr. Vlasy jí sahají skoro až na podlahu. Krev se jí hrne do hlavy. Naštěstí přijde zrovna Fanny. Na zemi není

žádný nábytek, místo toho všude leží střepy a podlaha lepí od medu. Když se vzpamatuje, sebere medem opatlaný prsten a hůlku a hodí je Elišce. Ta vrátí všechno na své místo. Pak se oba pustí do úklidu domečku a vaření nového kouzelného medu. Tuší, že by v tom mohl mít prsty Černoočko, ale nevěří, že by něco takového dokázal.

Druhý den je tu strašidylko o půlnoci zas. „Kokeš, leška, Eliška. Vousy, fousy, bradička,“ přičaruje Pampelišce dlouhé vousy. „Moooooc Vám ty vousy sluší, Vaše vílí jasnosti,“ dělá si legraci ze spící víly. Hůlku i prstýnek schová před domem a zmizí.

Eliška ráno vytřeští oči. Co je zase tohle? Štípne se. Ne, není to sen. Víla s vousama? Kdo to kdy viděl? Je jí do pláče a stydí se vyjít ven. Fanymu vrtá včerejší záhada hlavou a pro jistotu skočí hned po ránu k Elišce. Ještěže tak! Když vidí vílu, jde najít kouzelnou hůlku a pak spolu vaří kouzelný lektvar. Eliška ho opatrně pije a vousy pomalu mizí. „Musíme těm záhadám přijít na kloub,“ rozhoduje Fany. „Uspořádáme kapradinovou párty a pozveme všechny! To by v tom byl trpaslík, aby někdo něco nevěděl,“ souhlasí Pampeliška.

Černoočko se doma chechtá, až se celý strom otrásá a padá z něj listí. Spřádá strašidlácké plány, jak jim na oslavě do pití nahází pavouky a co ještě provede.

Emily Hasperger, Frankfurt

KAPRADINOVÁ PÁRTY

Eliška a Fany celý den připravují kapradinovou oslavu a zvou kamarády. „Uděláme smažené kapradí! S kečupem! A kapraďový dort a zmrzlinu!“ překřikují se malí žabácci. Přišli s žabkou Petrou pomoci s oslavou. Fany zatím míchá zelené koktejly. Bude to kapradinová párty, jak se patří.

I Černoočko se tu a tam objeví, motá se kolem a okukuje. Jakmile se Petra nedívá, šup s pavoukem do krému na dort, trocha hlíny do kečupu, pár kapek blebajzu do kapraďových koktejlů.

„Švihej odsud,“ odhání ho Petra tušíc nějakou lotrovinu. „No jó!“ opáčí strašidylko a letí připravit všem pořádné překvapení. Dneska o půlnoci se už potřetí vplíží k Elišce a ... to bude koukat, až se ráno probudí!

Kamarádi se pomalu scházejí na oslavu. Všichni si pochutnávají. Trocha hlíny ani sem tam nějaký pavouk nikomu nevadí. Pijí zelené koktejly od Fanyho a povídají si. „Představte si, co se naší Pampelišce v noci stalo,“ vypráví Fany. „Kdo to asi byl?“ přemítají všichni. Nikdo ale nic neviděl. „Jééé, Eliško, ty jsi celá zelená,“ piští Lukáš s Matyášem. „A ostatní taky!“ ukazuje žabáček Josef. Každý, kdo si dal koktejl, zezelenal.

„Nebojte, najdu nějaké kouzlo a ráno vás zase přebarvím,“ slibuje Eliška. Zelení kamarádi se rozcházejí domů. Zajíčci skáčou s žabáky a vypadají jako bráškové. Všichni mudrují, že se na louce opravdu dějí divné věci.

Magdalena Müllerová

„Radši tu přespím s Eliškou,“ hlásí Fany. Předstírá, že spí, a po očku pozoruje, co se bude dít. Udeřila půlnoc a za oknem se objevil Černoočko. Fany se nerozmýšlel a hup za ním. Ani ho nenapadlo, že je v okně sklo. U žabáčků totiž mají místo oken jen díry. Sklo se s rachotem vysypalo.

„Co se to tu u všech trpaslíků děje?“ probudí se Eliška a vyběhne ven. Přistižený Černoočko zůstal jako přikovaný. Fany s vílou ho chytanou a seberou mu Lexikon lumpáren. Strašidýlko přiznává, že Lexikon našlo a z něj se naučilo i všechna zlobivá kouzla. „Dám ti ho zpátky, když slíbíš, že už s těmi kouzelnými lumpárnami přestaneš,“ navrhuje Eliška. „A když všechny odzeleníš,“ doplňuje Fany. „Všechno napravím a... a zkusím nezlobit,“ dušuje se a zaklíná: „Gríne, gríne, grín. S duhou se poradím. Ať jsou barvy zpět.“ „Nefunguje to,“ kouká Eliška na Fanyho. A všichni se rozchechtají. Fany je přece zelený vždycky. Eliška už má zase svoje žluté vlasy a vrací strašidýlku Lexikon.

„Pamatuj, co jsi slíbil,“ volá ještě za strašidýlkem. „Neboj,“ odpovídá strašidýlko. A opravdu, vydrželo nekouzlit, nestrašit a nezlobit celé tři dny. Pak se ale nudilo a...

Pokračování příště

JAK ČERNOOČKO POMOHL ELIŠCE VYHNAT NEPOŘÁDNÍKY Z LOUKY

Jednoho rána si chtěl Černoočko přispat. Celou noc strašil ježky a srnky a dost se u toho nalítal a teď se sotva hýbal. Jenže co čert nechtěl, byla sobota a na louku si zase přišla udělat piknik banda nepořádníků. „Co ti tu dělají? Vždyť jsem je minule pěkně prohnal,“ bručel si pro sebe Černoočko. „Myslel jsem, že už bude od nich pokoj. Lítají po louce jak splašení,

Marc Daeuble, Lyon

hulákají jak na lesy, trhají stromům větve. A na MŮJ strom lepší žvýkačky,“ zlobilo se strašidýlko a zavrtalo se hlouběji do peřin. Ani Eliška neviděla nepořádníky ráda. Zůstával po nich pokaždé takový nepořádek... To si ani nepřejte vidět.

Dneska to bylo zrovna tak. Kolem piknikové deky se válely haldy odpadků, prázdné plastové láhve, sáčky, obaly... Jedno dítě házelo kameny kolem sebe, až jeden trefil Eliščin dům

a pěkně ho pochroumal. Další dvě zrovna třásly stromem, ve kterém Černoočko bydlí, až z toho strašidýlko spadlo z postele. Děti se chechtaly, jak na ně dolů padali pavouci a prázdné ptačí hnízdo. Unavený Černoočko byl v koncích. Pavouků se děti nebály. Poslal na ně alespoň hejno komárů a vydal se za Eliškou. Už z dálky viděl její rozbořený dům a bylo mu jí i trochu líto. „Co s nimi uděláme?“ zeptal se.

Eliška navrhla domluvu: „Požádáme je, ať přestanou.“

No nevím, pomyslel si Černoočko, ale nechtěl jí odporovat.

Letěli spolu za dětmi, které řádily na louce.

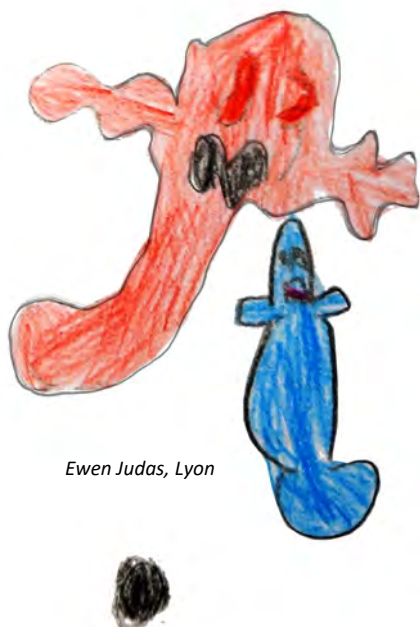

„Prosím vás, přestaňte. My tu bydlíme a vy všechno ničíte. Ty odpadky, co tu necháváte, ohrožují zvířátka. Rozbily jste mi domeček. Nechte toho a pojd'te si raději s námi hrát,“ snažila se víla. Ale rošťáci nic. Vůbec jí nevěnovali pozornost. Černo-
očko pohrozil: „Pošlu na vás takovej slejvák, to jste nezažili, bando ničemná!!!“ Nelenil a už zaklíná: „Turbijón, blesk a hrom. Slejvák, fučák, vichřice. Ať zmoknete velice.“ Nebe zčernalo, mraky se nafoukly a začalo

lít jako z konve. Nepořádníci byli v tu ránu promoklí na kost a než bys řekl švec, byli z louky pryč.

Ewen Judas, Lyon

Marc Daeuble, Lyon

„A ať už vás tady víckrát nevidíme!“ volali za nimi Černo-
očko s Eliškou. „My už budeme hodní a pořádní!“ slibovali výtržníci z dálky. „Děkuju, Černo-
očko,“ řekla mile Eliška a usmála se tak krásně, až se z toho stra-

šidýlko začervenalo. „To nic nebylo,“ zamumlalo. „To je kouzlo z lexiko-
nu. Já vím, že...“ ale Eliška ho nenechala domluvit.

„Dobře jsi udělal, ale na mne už ta kouzla nezkoušej, jo? A teď zastav ten déšť, ať nevyplavíme všechna zvířátka, a pojd' mi pomoci uklidit louku.“ Strašidýlko se nezmohlo na odpor. Rozehnilo mraky a šlo s Eliškou posbírat tu spoušť. „Nakonec ten Černo-
očko není zas tak špatný,“ pomyslela si Eliška. A kradmo se na něj po-
dívala. Kdyby se trochu polepšil, možná by se časem mohli i víc skamarádit.

Ewen Judas, Lyon

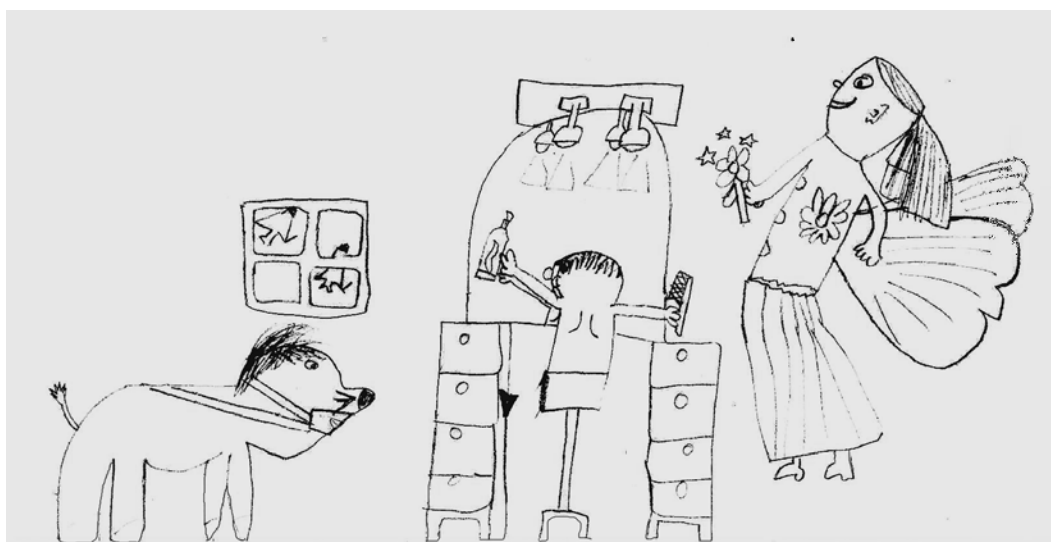

JAK SE ČERNOOČKO NAUČIL ČISTIT SI ZUBY

„Jauvajs, jauůůůůůů!“ skučí Černoočko, když probudí. „To je bolest!!!“ skučí dál a drží si pus. Uprostřed noci ho chytnul zub a teď se to už samou bolestí nedá vydržet. Prohlíží se v koupelně u zrcadla. Malí mikroskopičtí pracovníci mu do zubu vyžrali pořádnou díru. Samou bolestí už neví, co má dělat. Pláče, skáče, křičí, kňučí, skučí, lítá po domě jako pomínutý, ale nic nepomáhá. Nemůže se najíst, nemůže si hrát, dokonce ani na lumpárny nemá pomyšlení. „Já už nebudu nikdy zlobit! Hlavně ať to přestane!“ úpí a slibuje brečící Černoočko.

„Že by už nezlobil?“ zastavila se víla, která všechen nářek slyšela. Musím mu pomoci, řekne si a za chvíli ťuká na dveře: „Na, tady máš lektvar z hřebíčku na ty bolavé zuby.“ „Děkuju,“ usměje se přes slzy strašidylko. Lektvar ale nezabral. „Nedá se nic dělat, půjdeme k zubaři,“ rozhodla Eliška. „Nééééé, k zubaři ne! Tady si sednu a nikam nejdu. Zubaře nemám rád!“ zaseknul se Černoočko. „Ty malé potvůrky ti vyžerou díry i do ostatních zubů a nakonec o všechny přijdeš. To bys chtěl?“ snaží se mu

domluvit víla. „Ne, nechtěl! Ale k zubaři taky nechci!“ mračí se strašidylko, ale bolest je tak silná, že za chvíli sám přijde na to, že nemá na vybranou. „A šla bys se mnou?“

ptá se pampelišky Elišky. „To víš, že jo,“ usměje se Eliška a jdou.

Místní zubař krteček Josef se podíval Černoočkovi do pusy: „To je mi nadělení, to je děr. I támhle vzadu. Že ty si nečistíš zuby?“ obrátil se na Černoočka. Ten ale neodpovídá, stydí se přiznat, že nečistí a že se taky trochu bojí vody. Krteček Josef všechny kazy vyvrtal, díry spravil a zaplomboval. „Starat se o ně ale musíš!“ podíval se vážně na Černoočka. „Když já nemám rád vodu a navíc čištění zubů je otrava! Vůbec mě to nebaví,“ přiznává strašidylko.

Eliška a Josef mu ukázali a vysvětlili, jak o zuby pečovat. Dokonce ani vody nemuselo být moc. „Ale pořád je to otrava,“ bručel si dál pro sebe Černoočko. Pan zubař na něj mrknul a zašátral v šuplíku. „Na, tu máš,“ podává Černoočkovi černočerný kartáček s pavouky. „Když se kartáček namočí a čistíš si zuby, pavouci svítí!“ usmívá se Josef. Ví své, Černoočko není první a asi ani poslední strašidlo, které do ordinace přišlo. „A já si budu každé ráno zpívat na louce. Když budeš chtít, otevři si okno. Než dozpívám písničku, budeš mít zuby vyčištěné, ani nebudeš vědět, jak ti to uteklo,“ přidává se Eliška. Strašidylko se usmívá. „To čištění zubů nakonec může být i zábava,“ pomyslí si.

Maria Paoella

„Děkuju,“ culí se Černoočko, kterého již očividně nic nebolí. Chce dát oběma nějaký dárek jako poděkování. Pro krta přičaruje sluneční brýle a pro Elišku... „Co pro Elišku?“ láme si hlavu. Na dárku pro ni mu obzvlášť záleží. Má ráda pampelišky, ale těch je všude dost. „Co takhle semínka růžových pampelišek?“ napadne ho najednou. „To jsem ale hlavička!“ usmívá se a už je Elišce podává. Rozloučí se s krtekem a pak jdou společně zpátky na louku.

JAK SE ČERNOOČKO SETKAL SE ZLOBOOČKEM

Černoočkovi se jednoho dne najednou zachtělo udělat nějakou pořádnou lumpárnu. Listuje lexikonem a... „Hele, toho jsem si dřív nevšiml,“ kouká v lexikonu na adresu Zloboočka. „Ten to všechno napsal, napíšu mu, ať přijede a vyvedeme spolu něco opravdu pořádného,“ zaradoval se Černoočko.

„Nazdáááár, tak jsem tu! Něco ti ukážu, to budeš čubrnět!“ volá Zloboočko a bere Černoočkovi lexikon z ruky. „Nejzlo-
myslnější kouzla jsou psaná neviditelným inkoustem,“ vysvětluje Zloboočko. Něco zašeptá, párkrát mávne rukou a už kouzla vidí i Černoočko. „Necháme celou louku shnít,“ rozhodne Zlo-

Julie Veselá

Alexandra Neuhaus

„Co jsem to udělal,“ strachuje se Černoočko. Takové škody přece jen způsobit nechtěl. „Přestaň, Zloboočko, vrátíme to zpátky,“ prosí. „Prosím tě, přece jsme strašná strašidla. Pojd', rozbijeme támhle-
ten dům,“ pobízí Zloboočko. „Eliščin? To ne!!!“ postaví se mu Černoočko rozhodně do cesty. Ten ho však obletí a s lexikonem v ruce dělá kotrmelce nad loukou a přivolává vítr.

boočko a už čaruje. Pak nechá zmizet vodu z řeky a uschnout stromy.

„Nechám shořet všechny pampelišky široko daleko,“ raduje se nad dalším geniálním nápadem Zloboočko.

„Co jsem to udělal,“ strachuje se Černoočko. Takové škody přece jen způsobit nechtěl. „Přestaň, Zloboočko, vrátíme to zpátky,“

„Eliško, Fany? Kde jste kdo?“ letí Černoočko pro pomoc. Fany se na strašidylko zlobí, ale není čas se hádat. „Musíme mu sebrat lexikon!“ napadne Elišku. „A pak ho zničíme, ať už je jednou provždy klid!“ rozhoduje Fany. Všichni se vydají na louku.

„Ty sis na mne přivedl posilu, jo? Pche, kamarádit s vílama a žábama... To si říkáš strašidlo?“ volá Zloboočko a letí i s lexikonem pryč. Černoočko, Fanny a Eliška za ním. Snaží se ho dopadnout.

Magdalena Müllerová

Zloboočko na útěku potká svého bratra Drzoočka. „Honí mne, chtějí mi vzít lexikon! Pomoz mi ho schovat!“ volá v letu. „Lexikon?“ rozsvítí se Drzoočkovi oči. To on ho kdysi sebral bráchovi a ukryl do stromu. „Dej mi ho, schovám ho,“ bere Zloboočkovi knihu z ruky. „Ten, jako by něco tušil, nechce dát lexikon z ruky a začnou se o něj přetahovat. „Dej!“ „Nedám!“

Jak se tak dohadují, dohoní je Fany s Černoočkem a Eliškou. Fany vyskočí, vyrazí Zloboočkovi lexikon z ruky. Černoočko ho chytne a volá: „Rychle, znič ho, Eliško!“ Víla na vteřinu zaváhá a pak honem odříkává kouzlo a kniha se Černoočkovi v rukách promění v prach. Zloboočko i Drzoočko raději zmizí. Vítr prach rozfoukává a kouzla pomalu ztrácejí účinek. Vítr ustává, do řeky zase přiteče voda, stromy se zazelenají a pampelišky opět vykvetou. Jen Eliščin domeček, který Zloboočko poničil sám a ne kouzlem, zůstane rozbitý. „To si vypiješ!“ vyhrožuje Fany Černoočkovi. „Dneska může Eliška přespat u nás, ale hned zítra ráno za svítání...“ pokračovat už žabák ani nemusí. „Všechno spravím! Moc mě to mrzí! Opravdu!“ dušuje se Černoočko. Ani nečeká na ráno a pustí se do opravování hned.

JAK FANY S PETROU ČEKALI PŘÍRŮSTEK DO RODINY

Bylo jaro. Všechno dokola kvetlo a bzučelo. Ani v domečku žabáka Fanyho to nebylo jinak. Všichni netrpělivě čekali narození malého žabáčka nebo žabičky. „Tak co, už je na světě?“ přiběhla udýchaná víla. „Ještě ne,“ zamumlali žabáčci. Byla jim dlouhá chvíle a roupama nevěděli, co dělat. „Zahrajte si nějakou stolní hru,“ navrhla Petra. „Nám se nechce,“ řekli sborem Matýsek, Josífek i Lukáš.

„Nebo na schovávanou,“ mrká spiklenecky Eliška. Však ví, co mají žabáčci nejradši. Ale ani tady nepochodila. Už je skoro půlnoc a žabáčci se bojí. „A co si přečíst knížku?“ zkouší to

Kristínka Karamatzani

Fany také marně. Žabáčci jsou ospalí a mrzutí, spát ale nechtějí. „Co pohádku v televizi? Ale výjimečně?“ napadlo Petru. „Tak jo,“ odhokpají tři bráškové na gauč.

Mezitím Černoočko doma vymýšlí, co by provedl. U Fanyho je rušno a nikdo si mne určitě ani nevšimne. Možná ho trochu mrzí, že ho nepozvali. Ale může se jim divit? „Schovám se do jeskyně u jejich domečku,“ rozhodne se. Bude pozorovat ten rumraj a nějaká kulišárna ho určitě napadne. Není odtud ale dobře vidět, a tak se připlíží k domu a nakukuje oknem.

Ani Petře to neutíká. „Půjdu se na chvíli projít,“ oznámí. „Jejda,“ lekne se Černoočko a hupne pro jistotu do komína. Žabka se prochází a v tom jí na břicho spadla první kapka rosy. A malá žabička je na světě. „Vítej!“ bere

Kristínka Karamatzani

ji Petra do náručí a honem hopsá domů. „Je to holka,“ usmívá se Fany. „Jé, holkaaaa...“ zklamaně povídá Matýsek. „Jééé, holka!“ Piští nadšeně ostatní. Černoočko využil povyku a vletěl nepozorovaně do kuchyně. Už mu z toho dlouhého čekání notně vyhládlo. „O moc lepší než pavouci,“ kouká do lednice. Celou ji vyjedl a s plným břichem se svalil dovnitř. V lednici ale byla zima, proto se zachumlal do svého pláště.

Eliška Skalická

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se Eliška. „Matylda, Runhilda, Kristýnka, Artemis, Karol, Stefi, Zoinka!“ překřikovali se žabáčci. „Eliška!“ volá i Matýsek. Už i jemu se zdá to zelené mrně docela roztomilé. „Eliška,“ usmívají se na sebe Fany s Petrou. „Po tobě,“ podívají se vílu. Matýsek se ještě trošku zlobí, že si ho nikdo nevšímá. „Je malá,“ pohladí ho mamka po zelené šesulce. „Ty už jsi velký kluk!“ mrkne. Ma-

tyáš hned jakoby ještě trochu poporostl. Eliška začne zívát. Je čas ji nakrmit a dát spát. Víla jí zazpívá ukolébavku a už spí. Pak přečte pohádku i žabáčkům a hupky na kutě.

„Málem bych usnul,“ protáhne se Černoočko. „Co že je tu najednou takový klid?“ vyletí z ledničky a rovnou do Eliščina pokojíčku. „Helemese,“ usmál se na mimčo. Pak si ale vzpomněl, že je strašidlo strašidlácký. „Bububu!!!“ postrašil ji na uvítanou. Eliška začala plakat. Jak otevřela oči, povídá Černoočko překvapeně: „Ty máš černá kukadla jako já.“ Hlasitý pláč ale všechny probudil. A koho to nevidí nad kolébkou. „Nezlobte se. Já ji zase uspím. Viděli jste ty oči?“ říká strašidýlko. „Máš štěstí, že jsem unavený, jinak bych tě...“ „Pojď, jdeme spát,“ odvádí Petra Fanyho a ostatní zase do postýlek. Eliška letí domů a Černoočko? Černoočko houpal malou rosničku, dokud zase pěkně neusnula.

Pokračování příště

ROZLOUČENÍ

Fany: „Dělali jsme vám s Petrou, Lukášem, Matyášem, Josífkem, Eliškou a Černoočkem společnost celý rok. Nedávno se nám narodila malá Eliška a jistě si umíte představit, že do slova a do písmene nevíme, kam dřív skočit. Čeká nás spousta práce, ale nebojte! Krajánek pro vás od září připravuje nové čtení na pokračování.“

Matyáš: „Jé, a co to bude? Já po prázdninách půjdu do žabí školy a budu si už taky moci sám číst!“

Stefi Angelopoulou , Athény

Petra: „To zatím nemůžeme prozradit. Je to překvapení! Řekni dětem ahoj a běžíme k Elišce, zase brečí.“

Eliška: „Hezké prázdniny, děti!“

Anna Moscardino, Milán

Vašik Kačmaz, İstanbul

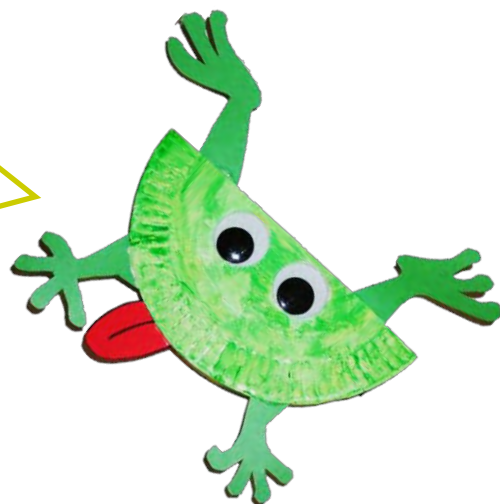

Černoočko: „Mějte se hezky, lumpíci a zlobílci! Kdybyste měli chuť, můžete mi kdykoli napsat a pomoci mi vymyslet nějakou lumpárničku...“

Josef: „To je loučení, jako bychom se už neměli nikdy vidět. Já mám tušení, že se ještě potkáme!“

Lukáš: „Kdo ví! Ale klidně nám napište z prázdnin, budeme se těšit! A kdybyste viděli nějakého našeho žabího kamaráda nebo kamarádku, vyfoťte nám ho nebo namalujte.“

Kam psát a posílat fotky a obrázky? Přece na casopiskrajanek@gmail.com.
HEZKÉ PRÁZDNINY!